

Katedralen til venstre og Gaudi slottet.

Vi fik en enkelt fadøl foran sovestedet inden vi gik på op værelserne, hvor jeg fik læst lidt i min krimi inden øjenlågene faldt i, det blev en barsk dag i morgen vidste vi.

63km.

Astorga - Villafranca del Bierzo.

Lørdag d. 28. august.

Vi var oppe før fanden fik sko på, hvis man ellers kan skrive dette, når man bevæger sig i disciplens fodspor. Vi ville være tidligt ude, fordi vi vidste der ventede os en 36km. lang opstigning i et stræk, puha ved tanken. Vi havde set hvordan landskabet indimellem havde rejst sig for os, men vi troede ikke helt på at det kunne gå opad og opad i et så langt stræk, men vi blev klogere.

De var ved at åbne restauranten lidt i syv nedeunder, så jeg fik et stykke brød og en varm kop kaffe, som jeg tog med udenfor, her jeg satte mig ved et bord i mørket for at nyde nadveren. Vi havde fået cyklerne ud af den fugtige kælderlignede lade som de havde stået i for natten, det var natportier der var gået med ud for at åbne den store træport indtil det store mørke rum. Vi kunne lige skimte de gamle motorcykler der også stod der, da vi trak af med vores cykler. Så de stod klar med bagagen pakket ved det bord jeg sad og spiste ved. Carsten, Lone og Marianne havde været over på tankstationen, der lå lige overfor, for at finde lidt morgenmad inden vi kørte af sted, de mente, det ville tage for lang tid at vente på restauranten rigtig åbnede, det jeg havde fået serveret, var af en flink dame som var ved at gøre klar til åbningen.

Solen er ved at stå op, men vi er oppe, også oppe på cyklerne.

Lidt over syv mente vi det var forsvarligt at cykle af sted, det var stadig mørkt men dagens gry var så fremskredet, at vi kunne se vejen og omgivelserne. Vi rullede over igennem tankstationen og ned til vejen der gik mod vest, på det første stykke nedad og ud af byen opdagede vi hvor koldt der var der om morgenen, så vi stod alle af på skift og fik mere tøj på. Jeg fik handsker, en ekstra trøje og windbreaker på og så var det stadig hundekoldt.

Vi stopper og får mere tøj på, der var kun 8-10 graders varme om morgenen.

Vi trillede udenom en del pilgrimsvandrere til fods med deres store rygsække på skuldrene, der var mange af dem der var tidligt oppe, men vi mødte ingen biler, så jeg konstaterede, at Spanierne sov endnu, det var også i samme tanke, at jeg tænkte på at flytte til Spanien engang, hvis man kunne sove længe hver dag. Landskabet var fladt i starten, men efter nogle kilometre begyndte det at stige langsomt, først som små knolde for derefter at gå over i en lang stigning.

Vi aftalte med Dreyers, at de bare kunne køre af sted, så ville Marianne og jeg komme senere, det er trættende for begge parter, når man vil køre i to forskellige tempi. Jeg lagde mig bagved Marianne og lod hende køre, det er sådan at når man har den langsomste kørsel, giver det meget at der ligger en bagved, det giver mere overskud og fart for den langsomt kørende part. På et tidspunkt skulle vi dreje af til venstre, men det opdagede Dreyers ikke, og på det tidspunkt kunne vi stadig se dem fremme, så vi kørte efter dem og også forkert, vi opdagede det først meget senere, da vi kørte igennem en landsby og så navnet på kortet.

Så går det opad, cyklen står modsat for ikke at trille nedad.

Det var en rigtig flot opkørsel og vi havde masser af tid til den.

Vejen vi havde "valgt" var lidt længere, og måske knap så stejl men stejl nok, det var op igennem landskabet af snoede bjergveje med en fantastisk smuk udsigt hele vejen. Jeg stoppede op indimellem og nød udsigten ud over landskabet, vi mødte stadig næsten ingen biler og følte vi havde det hele for os selv. Vi trillede igennem små øde og mennesketomme landsbyer, vi kunne se på mange af husene, at folk var afgået eller rejst bort, der var ikke rigtig noget man kunne leve af her og der var for langt til arbejde, hvis man skulle slå sig ned der. Det var nok mest ældre mennesker der var tilbage, vi så jo også de ældre

bedstemødre feje brostenen foran deres hus, med deres tynde viftekoste, i mit næste liv vil jeg sælge gode danske koste i Spanien og i de andre sydeuropæiske lande.

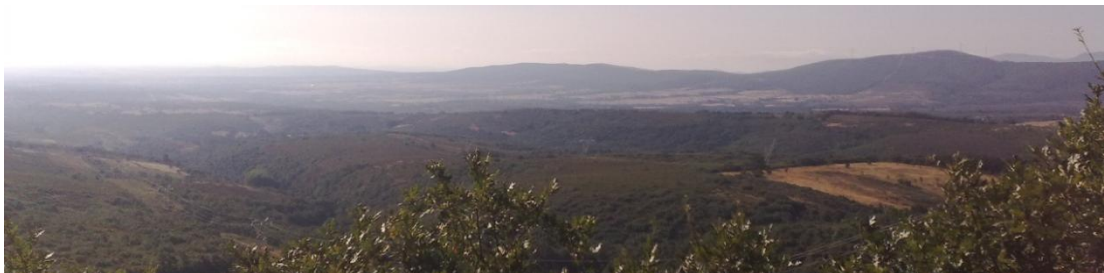

Rabanal del Camino her fik vi stempler i byens refudie.

Det går op og op.

Vi stoppede i landsbyen Rabanal del Camino hvor Dreyers sad og ventede, vi gik ind på byens refudie og fik stemplet vores pilgrimspas. Vi var her i 1160 meters højde og var startet dagen i cirka 750meter, så vi var da kommet et stykke opad. Efter en kort pause fortsatte vi opad, hvor det blev endnu stejlere. Vejen gik så vi kunne se ned på den stenende sti for gående pilgrimme, de var virkelig ude for en prøvelse på dette stykke, hvor det var meget over store sten og klippeunderlag. Der var enkelte mountainbike ryttere der fulgte selve stien og de kørte i laveste gear, deres cykler var helt røde og gule af støvet som de trak op. De vandrere havde alle store stabile støvler på, så de ikke vred rundt i anklerne, de var også gule hele vejen op af benene.

Nogle få kilometre før toppen kom vi til landsbyen Foncebadon, den så helt øde ud og husenes vinduer var lukket til af skodder. Det eneste der så ud til at være lidt liv i, var et hotel, der lå der på den bare bjergside, som måske nok blev brugt om vinteren til skiløbere, for øvrigt er passet lukket for gennemgående trafik om vinteren på grund af sne.

Foncebadon.

Bjerglandsbyen var delvis forladt.

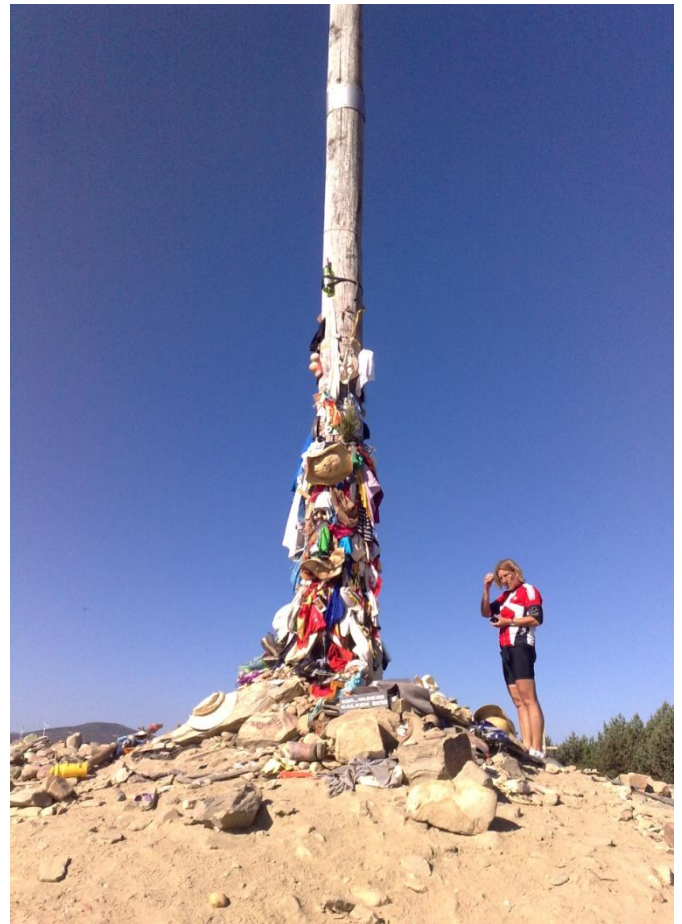

Udsigt fra toppen ned over Foncebadon og resten af Spanien, hvis man har gode øjne.

Vi fortsatte det sidste stejle stykke op til toppen, hvor jeg stod af cyklen og trak den, når stigningen sagde mere en 13% på min GPS. Vi trillede det sidste stykke hen til den store pæl, som er en mindeplads for pilgrimme, hvor der lægges sten for dem man vil mindes, og for dem man ønsker det bedste for. Stakken af sten er igennem årene blevet højere og højere, så der var en ordentlig stak, med den høje pæl i midten. Mange pilgrimme har medbragt deres sten fra hjemegnen, jeg havde fundet mine nede for bjerget, og de var ikke ret store, men det er også tanken til de højere magter, at man skal have med her, ikke så meget størrelsen på stenen.

Vi var nu i 1530 meter højde, og jeg fik lagt mine sten, en for hver af mine tætteste familie medlemmer. Vi fik taget billeder af ceremonien, og satte os for et hvil, her kunne vi sidde og se på de andre pilgrimmes afleveringer af sten, nogen snød og tog en fra stakken og fik taget billede af den, inden den blev lagt tilbage. Der ankom også en bus med turister, der gik lidt rundt om bussen inden de kørte igen. Dreyers var kørt i forvejen og vi nåede ikke at hilse på dem, inden de var kørt videre fra toppen. Marianne og jeg gik også over og kiggede på en lille bitte kirke, der lå et stykke væk, her sad der to damer og sang salmer ved et bord, de kunne høres rundt oppe på toppen og det gav lige den sidste mystik til, at man var tæt på himlen. Vi nåede også at stå på det speciel solur der var der, det kunne fortælle en klokken hele året, så snart solen var på himlen, det var noget med 12 månedsplader og trækken en time fra i nogen måneder, måske på grund af sommertiden, så det passede på nær en time.

Mindepælen og mine 5 sten.

Vi fortsatte på bjergryggen hvor det gik op og ned, men af en flot vej der var skåret igennem landskabet, hele vejen med en flot udsigt. Da vi nåede frem til bjerglandsbyen Acebo, stoppede vi i den smalle gade, der gik ned igennem byen og fik frokost, vi sad udenfor og fik sandwich og cola, her nød vi solen, og lå og slappede af i nogle liggestole. Vi snakkede lidt med de gående pilgrimme, især kan jeg huske den unge kvinde, der sad der sammen med os, hun havde en enorm rygsæk, som hun med stort besvær, brugte meget tid på at spænde på hendes spinkle krop. Jeg fulgte hende med øjnene, da hun gik nedad igennem den smalle gade med de toppede brosten, det har været en meget hård tur for hende, med den store baggage, men hun havde fortalt, at når den først var spændt på ryggen, var det ikke så slemt. Jeg tror så ikke hun talte helt sandt, fordi det så ud som om at det var rygsækken der gik med hende og ikke omvendt.

Middagspause i Acebo

Charmerende smalle gader fra før bilen blev opfundet.

På toppen af bjerget.

Endnu et hus der er forladt og faldet sammen

Vi satte os på cyklerne og trillede nedad, vi kom igennem bjerglandsbyen Manjarin, hvor alle husene var forladt og var ved at falde sammen, på nær et, hvor der boede en enspænder og eneboer, han havde placeret flag overalt. Jeg mener, at det var her, Bertelsen fra hans julekalender 2010, var inde og tale med manden der boede der, dog ikke ham der smed med brænde efter ham, men under alle omstændigheder bliver nok lidt mærkelig ved at bo heroppe alene hele året.

Så er vi på toppen.

Pilgrimsstien for gående ud igennem bjergene.

Der var her eneboeren boede, her kunne man købe drikke, var velkommen og kunne også overnatte der. Vi fortsatte nedad og på et tidspunkt hvor vejen gik kraftigt nedad, kunne jeg se et stykke frem, at vejen fortsatte ligeud, så her lod jeg cyklen glide af sted i en temmelig høj fart, lige da jeg kommer ned, hvor vejen

begyndte at flade ud, var der en større ujævnhed i asfalten som gav et hop på cyklen, derefter kunne jeg høre en slæbene lyd bagfra, og troede der var en bil lige bagved mig. Jeg fik bremsset ned uden at gå i panik, og da jeg stod af cyklen, kunne jeg se at min bagagebære var knækket af oppe ved sadelstangen, så den kun havde ved nede ved hjulet. Så jeg havde trukket min bagage henover vejen og Mariannes taske der lå ovenpå, var faldet af og lå i siden af vejen et stykke bagud. Det var beslaget der var knækket og jeg havde så ikke fået medbragt reservedele til dette. Så vi stod og kiggede lidt på det, og da den næste cykel kom ned af bjerget rakte jeg hånden ud for stop. Manden der stoppede, havde så lige de strips, som kunne bruges til den midlertidige reparation, dem forærede han mig og ønskede os forsat god tur. Så efter han havde sikret sig, at vi kunne reparere min cykel og forsatte han ned af bjerget. Man hjælper hinanden, og både dem der hjælper og dem der bliver hjulpet, er glade over dette sammenhold der er når man er cykelturist.

Jeg fik sat de 3 plastikstrips på og Marianne mente, jeg også skulle trække min wirelås rundt om til sidst, derved var det hele stabilt igen, så det ud til. Det var godt der ikke var faldet noget ind i hjulet, så jeg var gledet hen over asfalten. Vi fortsatte ned til Molinaseca, hvor vi stoppede og fik noget middagsmad. Jeg var kørt i forvejen nedad og havde bestilt pizza til Marianne kom frem, pizzaerne stod klar da hun kom trillende ned fra bjerget, hendes cykel kan ikke lide, at trille ret hurtigt nedad. Vi var nu nede i 605 meter højde igen.

Efter middagen cyklede vi frem til hvor floden blev bred, her stoppede vi og misundte dem der svømmede rundt i det kolde vand, for temperaturen var i løbet af dagen steget til 35 grader. Det var opad igen frem til Ponferrada, hvor jeg fandt en alternativ vej rundt om byen centrum, så det ikke var nødvendigt at køre der op over, byens centrum ligger oppe på et plateau. Vi holdt pause udenfor den store tempelridderborg der er i byen, inden vi kørte videre ud af byen, var vi også lige inde i Lild, hvor jeg handle drikke og chokolade til den videre tur, for dagen var ikke slut endnu.

Molinaseca.

Tempelridderborgen i Ponferrada.

Vi havde nogen problemer med at finde tilbage til pilgrimsruten, der skulle gå videre af en landevej, men der var ingen skilte der fortalte om ruten, og de personer vi spurgte om vej, vidste ikke hvor den var, eller kunne ikke forstå hvad vi spurgte om, bortset fra en taxamand der pegede os videre ud af den vej vi var på.

Da vi fandt den landevej vi skulle videre af, var det med en tilkørselsrampe, som om det ikke var for cykler, jeg var oppe og vende på rampen, men kørte tilbage til Marianne og mente, at vi var nødt til at finde en anden rute. Hvis landevejen havde været ruten, var den helt sikkert lavet om til en anden vej. Så vi fortsatte ud af den lange lige vej og kom frem til tilkørslen til motorvejen, og selv om vi havde kørt på motorvej tidligere, valgte vi dog i stedet, at tage den nye vej der gik mod Cacabelos.

Vi stod på den flotte gamle bro i Cacabelos og holdt hvil i skyggen fra nogle træer, inden vi skulle opad igen. Der kom tre stigninger, inden vi var fremme ved Villafranca. Mariannes ben var færdige og hun gik op af de meget lange 7-8% stigninger, hun var total udmattet hver gang hun nåede op på hver af de tre toppe. Så hun satte sig bare ned på den beskidte jord, når hun nåede toppen og var total ligeglad med alting, bare der var lidt skygge.

Jeg stod og kiggede på vinmarker og fik en smøg, mens jeg ventede på hende. Jeg tænkte på, at når man er på caminoen, er det jo rejsen, selve det man bevæger sig fremad, der er det afgørende og spændene ved turen, og det at man ikke ved hvor man ender dagens tur, og hvad man oplever som det næste, der er det unikke. Jeg kunne dog se på Marianne, at det nok lige her sidst på dagen, var det ikke det hun tænkte på, men nok snarere, hvornår dette vanvid stoppede.

Den gamle bro i Cacabelos.

Vi havde sagt farvel til Dreyers klokken halv ti om formiddagen og havde aftalt med dem, at vi skulle overnatte i Villafranca, som tidligere nævnt vil Carsten gerne hurtigt frem, så man kan slappe af der hvor vi har valgt overnatning, vi vil hellere bruge mere tid undervejs, og Mariannes tempo passer heller ikke til Carstens, der køre med pulsmåler, så han kan se hvor mange kalorier han forbruger hver dag. Jeg vil tro, at

de sidste 7km. op over de sidste tre stigninger, tog halvanden time for os at passere, men det var også uretfærdigt med de stigninger, efter det vi havde været igennem i løbet af dagen.

Vinmarkerne lå tæt nede i dalen.

Lidt krise skal man da have, når man har givet sig fuldt ud.

Klokken 16.30 trillede vi ind i Villafranca del Bierzo og det er så en by med meget stejle gader, det sidste stykke ned til det lille torv i byen, bar vi cyklerne ned af nogle stejle trapper. Men på torvet fandt vi det lille hotel som Dreyers havde valgt og de havde også reserveret værelse for os, vi fik cyklerne sat ind i et lille rum og fik bagagen med på værelset. Her var der udsigt over byens torv, som Marianne dog ikke nåede at se, før hun kastede sig på sengen i sit cykeltøj og var totalt udmattet.

Jeg tog et bad og satte mig ned på det lille torv, hvor jeg fik en velfortjent fadøl på en fortovsrestaurant og fik skrevet dagbog. Carsten og Lone kom også derned og gik en tur videre rundt i byen for at se på denne og handle lidt. Marianne dukkede også op, så vi gik også en tur rundt i byen og kiggede i de smalle gader, hvor vi fik købt cigaretter i en lille Tabac forretning, som var det eneste sted de solgte røgstænger i denne by.

Villafranca del Bierzo - vores hotel og torvet, hvor hotellet ligger over bagved.

Vi gik tilbage til torvet og bestilte aftensmad, hvor vi så sad og nød den flotte aften. Det er simpelthen den bedste tid på døgnet, også her dukkede der mange Spanier op hen på aftenen, der bliver spist sent aftensmad her i dette varme land. Jeg fik rå asparges til forret som smagte godt, til hovedret fik jeg kylling med pommes frites, det var lidt kedeligt og tørt, sovs bruges ikke i dette land. Jeg fik cognac til kaffen og så var mine ben friske igen, mente jeg. Det skal lige nævnes, at de ikke var smålig med størrelsen på cognacen, jeg skulle selv sige til, når tjeneren havde hældt nok op af den, og da jeg så ikke lige kender ordrerne på spansk for, "tak det er nok", blev den temmelig stor, i det store vinglas. Vi havde fået en lokal rødvin til

madden "Bierezo", høstet på bjergskråningerne rundt om byen. Dreyers gik i seng og vi blev siddende et kvarter længere, inden det også var vores sengetid, vi havde endnu en lang stigning at tænke på næste morgen. Jeg nåede lige at læse 30 sider i min krimi, inden øjnene lukkede sig for natten.

Et sidste billede fra nedturen, der stod på hjernehinden inden man faldt i søvn

81km.

Villafrance del Bierzo - Sarria.

Søndag d. 29. august.

Vi var oppe 06.45, fik bad, pakket og så nedenunder for morgenmad, der var vi de første bortset fra Eric, der næsten var færdig med hans morgenmad. Mens vi ventede på kaffen, gik jeg ud og sagde farvel til Eric og hjalp ham hans tasker på cyklen. Han ville gerne tidligt af sted, og det kom han, da det første morgenlys var ved at glide hen over torvet, hotellet lå i det ene hjørne af dette. Jeg gik ind til Marianne igen fik morgenmad, Dreyers var også dukket op og spiste med.

Vi aftalte at cykle hver for sig igen denne dag, da det hele startede med en 38km. lang opstigning mod himlen, ja det er ingen trykfejl, 38 = otte og tredive kilometre opad. Vi fik læsset cyklerne og trillede over torvet lidt i otte, fortsatte videre af de små smalle gader i byen, hen forbi kirken, hvor vi havde fået stemplet vores pas aftenen før. Gaderne var helt mennesketomme og vi trillede videre rundt, hvor vi kørte over den gamle flotte bro, der bar os over den udtørrede flod. De første kilometer kørte vi lidt nedad, til vi kom helt ned i dalen, efter 5-6 km. kom vi ned til den landevej, som vi skulle følge det meste af dagen. Der hvor vi kom ud på den, skulle vi til højre - heldigvis, for til venstre gik den lige ind i et bjerg, via en tunnel og der var bælgmørkt inde i det store sorte hul. Vi havde overnattet i 525meters højde og skulle nu op over dagens første bjerg der lå i 1350 meters højde. Da vi trillede af sted af landevejen mødte vi mange

pilgrimme til fods, vi kørte langsomt fordi det var ikke rigtig blevet lyst endnu, da vi startede nede i dale, solens og dagens gry var ikke helt kommet dertil endnu.

Den gamle bro i Villafranca del Bierzo.

I starten af den lange optur på 38km.

Der var ingen biler at se og der gik længe inden den første trillede forbi, der er også på denne strækning lavet motorvej højere oppe i bjergene, så der kører de fleste biler heldigvis. Vi var startet med at cykle på stien langs vejen, hvor Dreyers sagde farvel og vi ses i aften og kørte fremad i et hurtigere tempo. Da der blev ved med at være en del gående pilgrimme, trak vi ud på vejen, da der blev hul i autoværnet og cyklede videre af denne.

Det var et flot syn at cykle nede i dalen og have de stejle bjerge højt op på begge sider, der var også frodigt dernede og en masse fuglektivt langs med floden, som vi cyklede langs med i starten. Derefter begyndte vejen at stige, det var mest en 5-6% hele tiden, at stigningen kom med, men stigningsprocenten var også oppe på 10-12% indimellem og så går det altså opad, skulle jeg lige hilse og sige. Men det gik fint opad, man skal bare lade være med at tænke for meget over, hvor langt man skal cykle opad, men hellere få hjernen til at tænke på noget andet og nyde den flotte udsigt rundt i terrænet. Jeg havde fået halvdelen af Mariannes oppakning og skubbede hende indimellem lidt med den ene arm, så hun ikke risikerede at gå sukkerkold midt på formiddagen. Hun havde jo stadig ikke klikpedaler og kunne så ikke udnytte det, at man kan aflaste sine ben, ved også at hjælpe det ben der er på vej ned i pedalen, med det andet ved at trække opad. Hun skulle hele tiden træde nedad, men det hjalp hende at få en hånd på bagen indimellem og blive skubbet ganske lidt.

Så går det opad, læg mærke til motorvejsbroen.

Det var køligt om morgenen.

Vi fortsatte opad i vores eget tempo og fik da også overhalet et andet par, der var på vej opad. På et tidspunkt kom der 5 herre på racercykler op på siden af mig, de var uden oppakning. Jeg fulgtes med dem et kort stykke, hvor de fortalte, at de havde cyklet fra Belgien og de også skulle til Santiago. Den ene

fortalte også, at det var 4. gang han cyklede denne tur, de havde en service vogn med til alt deres bagage, og havde været 12 dage undervejs.

Vi kunne indimellem se motorvejen højt oppe over os og på et tidspunkt cyklede vi under den, hvor bropillerne i siden af vejen strakte sig meget højt op til den firesporede.

Den nye motorvej fulgte os et stykke igennem bjergene.

Det er "lidt" sværere at bygge motorvej her end i Danmark.

Jeg syntes det gik rigtig godt og vi fik kvalt den ene kilometer efter den anden, vi havde i de første 15km. kun været af to gange og gået et kortere stykke da stigningen var over 12%. Da vi var nærmede os de 20km. opad, lige før bjerglandsbyen Pedrafita do Cebreiro, hvor vi kom rundt i et hårnålesving, kørte Dreyers kun omkring hundrede meter foran os, jeg troede ellers de havde været meget længere fremme. Heroppe fra kunne vi se ned over landskabet og ned igennem dalen, som vi havde trukket os op igennem, vi kunne nu også se motorvejen langt nede under os, hvor den snoede sig igennem bjergene. Vi trillede næsten ind i den lille by samtidig med Dreyer.

Noget af vareudbuddet i den lille landhandel med det store udvalg, der var alt fra gasflasker, tobak og over til konserver. Jeg var lige inde og købe lidt drikke ved en lille købmand og da jeg kom ud igen, var Dreyers kørt videre sammen med Eric, som vi også indhentede heri bjerglandsbyen, fortalte Marianne. Jeg havde brugt lidt ekstra tid inde i den lille købmand, da det var en slags landhandel som vi så i gamle dage, med flotte gamle

træhylder og med et stort udbud af vare på et lille område, dette fortalte mig, at der var for langt til en Føtex forretning for bjerglandsbyens kvinder. For det var herligt at konstatere, at den gamle landhandel bestod her i Spaniens bjerge, de er jo totalt udryddet i Danmark nu, på grund af bilen og de store kæders fremmarch, men jeg husker dem fra min tidlige barndom.

Vejen snor sig op over toppen af bjerget.

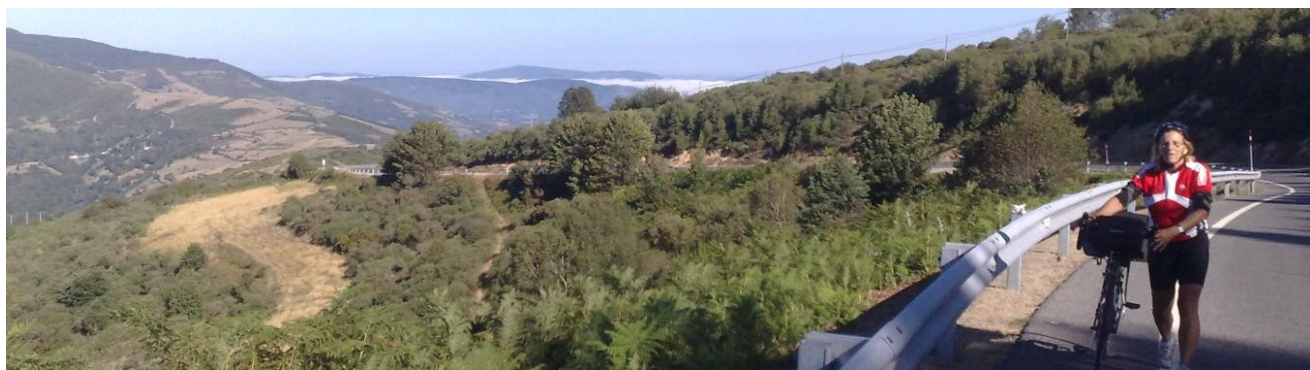

Det går stadig opad, og når det er for stejlt går man.

Så er vi over skyerne, hvor motorvejstunelen kigger ud midt i billedet langt under os.

Vi fik lige fyldt vores flasker med vand og sodavand samt sundet benene, inden vi trillede videre opad, vejen gik stadig opad, selv om vi nu kørte oppe på toppen af bjerget, kunne vi se fremad af de næste bjerge var endnu højere, og derfor gik det stadig opad de næste 6-7 kilometre. Undervejs kunne vi følge trekløveret foran os, der trak længere og længere væk. Vi stoppede oppe på toppen hvor der var en stor statue af pilgrim på vej mod vest, vi fik hvilet benene og nydt udsigten, sammen med 3-4 andre pilgrimme der holdt pause der. Vi kunne genkende statuen fra en fjernsynsudsendelse vi havde set, inden vi tog af sted.

Statuen af Jakob på toppen.

Så skal køerne ud på marken/bjerget.

Vi satte os på cyklerne igen og trillede et par kilometre ligeud. Lige inden det begyndte at gå nedad igen, kom vi forbi en lille restaurant, hvor Dreyers og Eric sad og spiste, vi hilste da vi kørte forbi, og ville vente med mad til vi kom nedad igen. Det gik rigtig godt nedad i nogle kilometre, så jeg stoppede op for at vente på Marianne, hendes cykel kan jo ikke lide at få fart på nedad. Det var så ikke hende der kom først nedad, men Carsten der kom forbi i et vældigt tempo, han hilste og gled videre nedad, nogle minutter efter kom så også Eric og Lone trillende forbi, og sidst kom Marianne ret kort efter. Jeg tror, at Carsten bliver ret fortvivlet hvis han ikke er med foran, men det er selvfølgelig også en god egenskab at have, hvis man kører race. Vi fortsatte nedad, hvor det var herligt at få så mange kilometre foræret, hvor man ikke behøvede at træde, men blot bremse lidt og glide af sted, samtidig med at man kunne nyde bjergene. Her kunne jeg godt forstå, at der er mange cykelryttere der vil ned og cykle i bjerge, jeg forstår dem godt nok bedst på nedkørslerne.

Længere nede stoppede jeg op ved et træ hvor der var skygge, her kunne jeg stå og følge en fårehyrde, der drev rundt med sin store flok af får og geder, han havde et par rigtig store geder til at styre flokken, men også hans hund var en ivrig hjælper. Det er rart at se, at et så gammelt erhverv stadig eksisterer, det har ikke ændret sig siden pilgrimmen Jakob gik af denne strækning, hvor alt andet nok har ændret sig radikalt. Højere oppe var vi også stoppet for en mand, der drev hans køer langs vejen og ned til en mark.

Vi holdt middagspause i bjerglandsbyen Triacastela, hvor vi fik landgangsbrød med salami, skinke og tomater. Klokken var blevet 12.30 og vi havde i løbet af formiddagen tilbage lagt 55km., den lange stigning havde vi klaret på 2,5 time, ganske udmærket for os der ikke er vant til bjergkørsel. Efter middagstoppet trillede vi videre nedad og kom frem til Samos, hvor det første man ser, når man triller ned igennem det sidste hårnålesving, er klosteret "San Julian", det breder sig smukt og stort op mod bjergene, vejen snor idyllisk rundt om det store bygningsværk. Vi stoppede og stillede cyklerne for at se nærmere på stedet. Her så vi de første gående pilgrimme siden starten om morgenen, de går af en anden rute op igennem bjergene, så selv om vi følte en vis stolthed over, at vi havde cyklet op over bjergpassende, er det ikke at regne for hvad de gående sikkert havde været igennem, vi kunne også se på dem der stod ved klosteret, at de var færdige med at gå for denne dag. Der har sikkert også været et refudie midt på den 55km. lange op- og ned-stigning, så de gående ikke skulle klare alle de kilometrer på en dagsvandring. Vandreruten har sikkert også været længere end turen af vejen op over.

Frodigt landskab i bjergene.

Samos San Xian klosteret menes grundlagt omkring år 700, og er igennem århundrede blevet udbygget især omkring 1100 tallet, hvor det fik noget af sit nuværende udseende og størrelse. En stor brand i 1950-erne gjorde det næsten af med klosteret, men det blev genopbygget, så det i dag igen står i en rigtig flot stand. Der findes en stor kirke i det ene hjørne af klostret, hvor vi gik stille ind, der var gang i en gudstjeneste og præsten skulle også konfirmere et par unge piger, det fik vi også lige med, inden vi igen trak os stille ud af det store kirkerum. Vi gik ind ved siden, af hvor munkene havde en forretning, hvor der blev solgt smykker og forskellige træfigurer, som munkene selv havde lavet, fik vi fortalt af en munk, der stod der i hans brune kjortel.

Klosteret i Samos med munke og kirke, vi var også lige til konfirmation.

Jeg købte en træfigur af munken som blev mit minde fra turen, han fik pakket figuren fint ind og trykkede salget ind på det elektroniske kasseapparat, det sidste passede slet ikke ind i klosterets historiske bygning. Det var også muligt for pilgrimme at sove i klosterets refudie / refugium. Men det er temmelig populært at sove her, så man skal være i god tid, det vil sige i starten af eftermiddagen for at få plads på deres brikse. Det er sådan at refudierne først og fremmest tager gående ind, og hvis der så er mere plads kan de cyklende få lov til at sove på stedet. Faktisk en god ordning, fordi hvis der for eksempel er 10km. til næste refudie, er det noget nemmere for en cyklist, at køre fremad end det er for de vandrere.

fransk ord refuge = "tilflugtssted". Asyl eller andagtssted.

Inden vi kørte videre stod vi og kiggede ud over klosterets store have, den lå ud til den ene side af klostret kompleks, resten af vejen rundt var bygningerne tæt på de stejle bjergsider dog med vejen imellem. I den store have kunne vi se, at munkene selv producerede deres egne grønsager og måske hummel, de havde i hvert fald deres egne vinstokke, sikkert til altervinen.

Klosteret i Samos og gelænder med skaler der er vartegnet for pilgrimsruten.

Vi fortsatte af de 12km. mod Sarria, hvor vi havde aftalt med Dreyers om at sove denne nat. På dagens sidste stigning stod jeg i siden af vejen og var ved at hælde lidt væske ud fra kroppens ventil, det var det væske der ikke var blevet svedt ud, Marianne valgte at gå op af denne stigning, og mens jeg stod der og vandede kom Carsten og Eric forbi og hilste, de stoppede ikke op, men fortsatte fremad mod Sarria. Lidt senere kom Lone også forbi. Jeg ventede på Marianne og da hun kom op, fortsatte vi sammen nedad til byen, dog nåede vi lige at holde en rygepause mere, hvor vi kunne nyde det flotte view, ned over byen og det flotte landskab der strakte sig rundt langt ud til begge sider.

Gadebillede fra Sarria, her trænger bygningerne til en ivrig "gør det selv mand".

Da vi ankom til Sarria ringede vi til Dreyers, for at høre hvad de havde fundet af overnatning, de havde lige fået booket værelser og Carsten kørte tilbage til den lange hovedgade, for at finde os og vise os vej til stedet, der lå 200 meter fra vejen der gik igennem byen.

Vi fik et værelse og bad, blev klædt i civil og gik en tur ud i byen, blandt andet for at finde "Klosteret de la Magdalena", som Marianne gerne ville se, for det skulle være både stort og flot. Vi spurgte os frem ved byens kirke om hvor klosteret lå, her talte vi med en mand der ikke var lokal, men han kunne en masse

sprog. Han spurgte så en Spanier om hvor klosteret lå og fik fortalt tilbage til os, at det åbnede klokken 17 for katolikker og først klokken 18 for andre.

Vi blev vist op af nogle smalle gader, hvor husene ikke så ud til at være vedligeholdet i mange år, vi kom videre op på en forhøjning over byen, men kunne stadig ikke se noget kloster. Gaderne var tomme for mennesker, så der var ingen at spørge om vej, men vi fortsatte længere ud af den til den var spæret af vejarbejde. Vi blev enige om at det nok var den forkerte retning, så vi gik tilbage mod centrum, senere fandt vi ud af, at vi kun skulle have været lidt længere frem af vejen, for at se klosteret og få deres stempler til vores pilgrimspas.

Klostret i Sarria. Aftensmad hvor man er sulten og tørstig, jeg bestilte store øl og det fik vi, jeg tror det var 1,5 liters glas.

På vej tilbage til hotellet satte vi os ved en cafe i skyggen og fik pizza, kaffe og is. Her kunne vi se, hvordan spanierne blandt andet får en eftermiddag til at gå, i skyggen inde i baren og dem i gaderne, gik hurtigt frem for at komme i skygge igen. Dagen havde igen været kold om morgenen med omkring 10 grader, men så hurtigt stigende i løbet af formiddagen, til en voldsom varm dag med temperaturer op til omkring 35 grader i skyggen. Vi havde cyklet 1126 højdemeter opad i bjergene og var tilfredse med at holde tidlig fyraften igen, så man også kan nå at gå lidt rundt på opdagelse i overnatningsbyen, inden man skal spise, sove og videre. Denne dag var vi fremme kvart i tre og jeg havde haft 4 timer og 40 minutter i effektiv cykling i sadlen og en masse stop og hvil undervejs.

Der var lige plads til et hus på hjørnet.

Vi gik tilbage til hotellet og fik en halv time på langs, inden vi gik ud og spiste nede ved byens centrum, her var der et grønt anlæg hvor der løb en lille flod igennem. I floden stod der en masse sorte fisk i vandet, så det måtte være rent. Vi satte os ved en fortovs restaurant ud til anlægget og nød endnu en pizza. For at holde væskebalancen i orden, fik vi bestil to øl til herrerne og vin til damerne, men også to liter vand som vi delte. Øllen var hurtigt væk, så jeg fik bestilt to mere, i de største glas han havde, og de var store. Kaffe og cognac til dessert. Vi gik tilbage til hotellet, hvor jeg tjekkede om mit cykeltøj ville nå at tørre inden næste morgen, jeg havde holdt vaskedag da vi ankom.

Priserne for et dobbelt værelse havde ligget mellem 45 og 55 Euro de sidste 6 dage, og det må siges at være meget billigt, det er inklusiv morgenmad og vi havde haft fine værelser med bad alle steder, det er kun 170-200kr. pr. person. Vi var lidt spændt på, inden starten, om det overhovedet var muligt at finde overnatningssted for hver nat, også fordi det jo var et "jubel-pilgrims-år", hvor endnu flere ville drage i Jakobs fodspor, man talte om 400.000-500.000 mennesker, der ville tage turen. Vi kan også se, at der nu kommer flere og flere på ruten.

Reglen er, at man mindst skal have gået 100 km. eller have cyklet mindst 200 km. for at få pilgrimsbeviset, man bevidner sin rute ved hjælp af de stempler, man får i sit pilgrimspas undervejs.

79km. 1126 højdemeter (7,5 gange himmelbjerget).

Sarria - Melide.

Mandag d. 30. august.

Vi stod op klokken syv og var nede at spise morgenmad, som her var et lille tagselvord, men det var fint med ristet brød, ost, syltetøj, kaffe, vand og juice. Vi fik pakket cyklerne og trillede af sted ned mod hovedgaden, til venstre af denne, og til venstre igen af pilgrimsruten, et stykke oppe af gaden. Det var lige blevet lyst og morgenluften var igen hundekold, så det var med T-shirt inderst, derefter cykeltrøjen og en anden trøje, inden windbraekeren var trukket udenpå, det var også med handsker, og så var det stadig koldt. Men efter at vi var kørt op af den første lange stigning, svedte jeg under det hele, det blev så forvandlet til koldsved, på den efterfølgende nedkørsel. Hele dagen gik det enten opad eller nedad, der var ikke 500 meter hvor det gik ligeud, så det blev endnu en hård dag for benene.

Det var rigtig koldt denne morgen og tågedisen holdt solen væk.

Dreyers skulle denne dag først til cykelsmed, før de kunne komme af sted, fordi Lones kæde var i stykker. De havde bøvlet med den dagen før, men var blevet reddet af Eric, der havde det rigtige værktøj til at reparere den nødtørftigt med, så den havde holdt resten af dagen, dog turde de ikke cykle videre før de fik en ny på. Cykelsmeden åbnede først klokken ti, så vi var enige om at vi bare kunne cykle af sted, så skulle de nok indhente os i løbet af dagen.

Så smukt var udsigten ud over bjergene om morgenen, men der var også hundekoldt.

Solen ville ikke rigtig bryde igennem denne formiddag, så vi havde nogle flotte syn når vi trillede nedad igennem en dal, her lå tågedisen og gav landskabet et eventyrligt udseende, som om vor herre havde pakket naturen ind til os og gjort den ekstra smuk.

Vi trillede nedad af den lange nedkørsel før Portomarin, hvor vi kom ned floden Rio Mino, denne er blevet opdæmmet af et kraftværk for at få lavet noget strøm. Det var i 1960-serne man byggede kraftværket, og da Portomarin tidligere lå længere nede i dalen, var man nød til at flytte husene op ad bjerget. Det var alle de bevaringsværdige bygninger, der var blevet flyttet.

Dette er en biflod til Rio Mino, vi kunne se ruiner fra de gamle huse. På vej over den lange bro over Rio Mino, vi kunne intet se ned.

Vi kunne se resterne af nogle af de huse der ikke var blevet flyttet, det var nu mest stakker af sten, det var lidt svært at se ned til vandet for tågedisen lå også her tæt, og vandet var denne dag langt nede, der var faktisk ikke meget af floden på denne årstid. Men det var spændene at cykle over den lange høje bro, over på den anden side hvor byen lå op af endnu en stigning. Vi trillede og gik op til byen, hvor vi kørte ind på det lille torv, hvor byens bevaringsværdige bygninger var sat op igen. Vi kunne se på kirken at alle dens sten havde fået et nummer, så man havde kunnet bygge den op igen på den rigtige måde, noget hen efter Lego.

Man skulle næsten tro man var kommet til Mexico, men det er Portomarin i Spanien.

Vi satte os inden døre på en lille cafe og fik en kop varm kaffe, her kunne vi sidde og kigge, rundt på de flotte gamle bygninger der lå rundt på torvet. Vi fik stemplet vores pas i cafeen, inden vi trillede af sted igen. Vi skulle ned til broen igen og rundt om et bjerg, hvor den videre vej ud af byen mod vest gik. Nede ved broen var vi nede på 345meter over havet, noget af det laveste på turen, men derefter var det opad og opad igen, så vi var inden for få kilometre igen oppe i 750meter højde.

Udsigt ned over en anden biflod

12 kilometrer efter byen krydsede vi landevej 540 og kom ind på en lille smal vej, som vi skulle videre af. Her var der så pludselig rigtig mange pilgrimsvandrere, vi var nu inden for de 100km. til Santiago, så her skal alle pilgrimme færdes for at få pilgrimsbeviset. Dette stykke smalle vej fulgte vi i over 10km., og det blev

noget af det hyggeligste stykke vi kørte. Det var ud igennem landbrugsjord, og der var en del meget små landsbyer med smalle gader og salgssteder langs strækningen. Vejen snoede sig hele tiden ud og ind og op og ned, igennem de små marker, gamle gårde, små skove og vandløb, her kunne måske ligne lidt efter hvordan "edens have" måske har set ud. De mange gående gjorde, at vi trillede meget langsomt af sted og gik op af bakkerne. Vi stoppede og holdt pause sammen med 20-30 andre pilgrimme ved en gård, hvor de solgte te og kaffe samt kage og sodavand, mens gårdens dyr var lige omkring os, vi kunne se ind i den gamle stald, hvor køerne lå i rent halm og tyggede drøv i skyggen. Husene gjorde, at man forestillede sig, at man var havnet flere hundrede år tilbage i tiden.

Vi kom ud på landevejen lidt før Palas de Rei og cyklede frem til byen, her holdt vi middagspause ved en lille cafe. Hvor vi fik hver et par stykker brød, det ene med ost og det andet med skinke, dertil vand og sodavand, vi sad ude på fortovet og kunne følge de gående pilgrimme langs vejen. Det er noget sjovere og flottere, også for de gående pilgrimme, når de ikke skal følge landevejen, selv om der her igen ikke var mange biler, er der ikke så meget pilgrimsfærd over turen, når bilerne drøner forbi. Så det er langt bedre, som vi heldigvis har oplevet på langt det meste af strækningen, at bevæge sig frem igennem landskabet ude på landet og i bjergene, hvor vi har været ude i naturen, uden bilers larmen og for mange mennesker.

Opvaring og tørrehus til majs

Kirken i Portomarin

Kilometersten til Santiago

Vi var jo stadig foran på dagens rute i forhold til Dreyers, selv om vi vidste de gjorde alt for at indhente os så hurtigt som muligt, men også for at de kunne komme tidligt frem til dagens overnatningssted, inden det

blev for varmt, og temperaturen var også denne dag på vej mod stegende hedt. Temperaturen sammen med det antal pilgrimme som vi nu så, gjorde at vi skulle finde overnatning så tidligt som muligt, for ikke at stå som de sidste der ikke var overnatning til. Muligheden for at overnatte i en høstak, tiltalte ikke alle på holdet lige meget, og årstiden gjorde jo også, at det meste hø var kørt ind.

Vi fortsatte af landevejen mod Melide, hvor det hele tiden stadig gik enten opad eller nedad, på den ene stigning kørte vi opad i over 10 minutter. Jeg var begyndt at tælle trådene i pedalerne, men kun hver fjerde gang jeg trådte rundt, blot for at få stigningerne til at gå hurtigere og få tanken væk fra hvor lange de var, så jeg vædede med mig selv om, hvor mange gange jeg skulle træde rundt, inden jeg var oppe på toppen, der sker underlige ting i hovedet på en når man cykler lange stræk.

Vi trillede forbi byskiltet i Melide klokken 14.10 og kom hurtigt frem til det første af byens kun to hoteller, men her var alt optaget, fortalte portieren. Udenfor igen, stod vi og kiggede på en mand, der var ved at læsse bagage ud af en varevogn, det er de pilgrimme der går uden bagage, og som får kørt den fremad hver dag til det næste overnatningssted, det er den moderne og magelige version af pilgrimsfærden, men altså ikke den rigtige måde at gøre det på, man skal selv bære sin byrde med på rejsen. Så var det op på cyklen igen og videre op igennem byen, hvor vi spurgte om vej til det andet hotel i et kryds. Vi blev vist ned i en sidegade og ikke langt nede af denne lå den sidste mulighed for logi i denne by, altså udover refudierne, det hotel/pension lå 21km. længere fremme af ruten.

Der var heldigvis to dobbelt værelser ledige, så dem tog jeg. Den flinke ældre dame der havde stedet, bød os pænt velkommen og fortalte, at værelserne lå på anden sal og at restauranten havde åben for spisning om aftenen, samt at baren også havde længe åbent. Jeg kiggede lige ind i det sparsomme restaurationslokale og kunne se, at Eric sad der med ryggen til, så jeg listede ind på ham og tog ham i overarmen og sagde "Guten Tag", han grinede og var glad over at se os igen, det er helt utrolig, at vi bliver ved med at rende ind i hinanden uden nogen aftale. Han inviterede os senere denne dag, på en skiferie nede ved ham i Freiburg i Sydtykland, hvor vi kunne bo ved ham og køre på ski lige ved siden af.

Vi satte bagagen i indgangen, mens vi var nede af en anden sidegade, hvor vi fik låst cyklerne inde for natten, hotelfruen var selv med nede og visse os stedet og låse op og i. Da vi kom op på værelset, kiggede jeg ned på gaden fra den lille altan, og hilste på Dreyers der lige var ankommet, ikke lang tid efter os, selv om de var kørt to timer efter os, godt gået.

Marianne og jeg gik en tur rundt i byen og for at finde byens kirke, især jeg kunne ikke holde ud, at gå i den stegende sol og søgte hele tiden skygge fra huse eller træer. Vi fandt et lille supermarked i en gade, hvor vi fik købt vand, sodavand og juice, der blev hurtigt hældt det meste af en liter væske ned. Vi gik videre frem og fandt den lille kirke, hvor vi var inde og se kirkerummet og altertavlen. Der var også her mulighed for, at tænde lys for en afdød man ville mindes.

Alle husene i de små smalle gader i byens centrum omkring kirken og rådhuset, var bygget af grå sandsten eller kampsten, hvorpå der var smurt gråt puds, så alle husene var i farven grå og de fleste af dem med røde teglsten, grønne vinduer og døre.

Melide Kirke.

Melide Rådhus.

På vej tilbage til hotellet, satte vi os på en fortovscafe og fik et glas vin og en øl, her sad vi og kiggede på alle de vandrere pilgrimme der vrirlede frem af hovedgaden, alle der skal have pilgrimspasset skal jo igennem denne by og byens refugier måtte være fyldt til bristepunktet, talte vi om. Vi tog jo luksus udgaven af færden, ved kun at sove på hotel eller pension hele vejen, dette kunne vi nu konstatere, da det jo var sidste overnatning, inden vi ramte endemålet Santiago de Compostella. Men det kunne have været spændene blot en nat, at have sovet på sovesale, enten på madras på gulvet eller i en etageseng sammen med 10 eller 40 andre, som vi ikke kendte, men sikkert var kommet til at tale med og havde hørt deres beretning - fra deres tur.

Vi spiste aftensmad på hotellet, og da de ikke lige havde det jeg først bestilte, måtte jeg vælge om. Jeg havde lige fortalt de to medbragte damer, at jeg var blevet gammel nok til, at kunne klare mig selv uden deres hjælp. Spisekortet var uden billeder og stod kun på spansk, serveringsdamen kunne også kun hendes eget sprog og intet andet, så jeg lod fingeren gøre rundt i luften og lod den lande på en af retterne med lukkede øjne, og bestilte så dette med et smil, også for at fortælle hvor godt jeg kan klare mig selv.

15 minutter senere fandt jeg så ud af hvad det var jeg havde bestilt, da tallerknen stod foran mig, belæsset med blæksprutte af den store slags, med store sugekopper og en mørk overflade på toppen af blæksprutten arme, og lyserød farve på det der normalt vendte nedad, vendte sig gjorde min appetit og mave også, da jeg nærstunderede det store kræ, det var godt den var død for ellers havde den nok ædt mig i stedet.

Jeg spiste dog halvdelen og har nu så smagt det.

Vi fik en øl sammen med Eric efter aftensmaden, derefter gik Carsten og jeg i baren, hvor de havde tændt storskærmen med spansk fodbold, der var en del entusiastiske fodbold tilhængere der sad og så kampen. Carsten smilte og råbte Michael Laudrup, derefter nikkede fodbold tilhængerne og fortalte at de huskede ham fra hans storhedstid i Barcelona og Real Madrid. De viste os en avis hvor han var i, han var jo træner på Mallorca og de havde aftenen før spillet mod Real Madrid og havde klaret 0-0. I avisen var der 12 sider om kampen, 12 hele sider - vanvittigt.

Vi gik på værelserne og da jeg trådte ind og tændte lyset gav det kun et blink, og så var der slukket for alt lys i værelset, men jeg fandt dog ud på toilettet og fik børstet tænder, vis tandbørste jeg brugte ved jeg ikke, for der var buldermørkt, jeg fandt også frem til sengen og krøb under dynen til en velfortjent søvn.

71km.

Melide - Santiago de Compostella.

Tirsdag d. 31. august.

Så var det dagen hvor vi skulle cykle den sidste strækning til Katedralen i Santiago. Vi klar til at sætte os på cyklen lidt over otte, da det der var lysnet så meget, at det var forsvarligt uden lys på cyklen. Morgenbadet havde taget lidt længere tid, da der stadig var helt mørkt på badeværelset, og det var ikke meget lys der kom ind igennem vinduet her tidligt om morgenen, så pakningen var også lidt besværlig og vi håbede, at vi havde fået det hele med i taskerne. Det var en sikring, fortalte hotelmutteren, da jeg sagde at der var helt mørkt på værelset, det skete åbenbart temmelig ofte men det var jo også en charme ved dette sted, at alt ikke lige fungere som det skulle. Men morgenmaden var god og kaffen varm.

Eric kørte af sted femten minutter før os, Dreyers ti minutter før, jeg havde ikke fået ladet på min gps på grund af strømafbrydelsen, men ladede lidt på den mens vi læssede cyklerne i indgangen til baren, her stod jeg også og nød en ekstra kop morgenkaffe, mens jeg studerede husene i gaden. Det ville være rart at have strøm nok på GPS-en til, når vi hen på eftermiddagen skulle finde samme hotel som Dreyers, de ville sende en sms til os, når de havde fundet et sted at sove, havde vi aftalt.

Vi cyklede af landevejen, der igen hele tiden enten gik opad eller nedad, den ene gang trådte jeg opad i mindste gear i femten minutter, inden jeg var på toppen, her jeg ventede på Marianne. Det var igen rigtig flot terræn med bjerge rundt om os og med skrå marker, hvor kornet var høstet og halmen kørt ind, men der stod stadig masser af grønne majs marker, og en del vinmarker op af de stejleste skrån timer. Vi så mange af de tørre-huse som er bygget op på sten, for at mus ikke skal komme op og æde årets høst.

Husene her ude på landet har eget vandtårn og næsten alle også eget tørrehus til majs.

Der kom også en del skov på dagens stækning, nogle steder var det eucalyustræer, der har en blålig farve fra bladene. Vi stoppede og fik en tår at drikke ved en lille landevejscafe, der traf vi tre andre der var på cykel mod målet. Overfor hvor vi sad, fulgte vi en datter der var ude og hjælpe den gamle far med hans have, den ældre mand sad hele tiden på kanten af trillebøren, mens datteren gik rundt og samlede grønt til hans dyr, vi kunne se at den ældre mand pegede og fortalte datteren hvad hun skulle gøre, den gamle far havde måske levet hele hans liv i det lille hus, og sikkert været der før at vejen lige forbi hans hus havde

asfalt belægning. Nu gjorde hans fremskredne alder, at han var nødt til at bede den lidt ældre datter om hjælp, for at holde området omkring hans hus rimeligt pænt, vi kunne se at der var adskillige timer endnu, inden hun havde bund i hans område omkring huset, og så er det jo slet ikke sikkert, at der skulle være rigtig ryddeligt i haven, alle har jo deres eget mål for livet og om hvordan der skal se ud omkring et hus. *Man sidder og fundere over livets gang, når man er på pilgrimsrejse, nogen gange ud fra de simple ting der sker omkring en.*

Datteren der er ved at samle græs.

En vandfontaine i en landsby vi trillede igennem.

Efter Arzua blev stigningerne mindre op og ned så det sparrede på kræfterne, selv om vi var ved at være i rigtig god form og kunne mærke, at musklerne i benene var blevet større efter de ti dages cykling. 15km. før Santiago tog vi cykelvejen, hvor vi drejede af ved en rundkørsel og fulgte den smalle sti, hvor de gående også gik. Her stoppede vi og fik taget billeder ved en sten, der indikerede at vi var nået til Santiago.

Beviset for at vi nåede Santiago de Compostella.

Stien gik i starten langs med lufthavnen, men gik så ud igennem flot natur og skov, igen med en hel skov af eucalyptostræer. Stien steg tre gange, så stejl opad, at vi trak cyklerne og blev overhalet af nogle gående pilgrimme. Vi satte cyklerne og nød den flotte skov, træerne stod så tæt, at der var lukket af for sollys ned til skovbunden, den stod frisk, frodig og grøn, da solen ikke havde kunnet udtørre bunden. Her var der en masse fugle liv og fløjt langt ind i skoven. Vi fortsatte igennem små idylliske landsbyer, hvor tiden var gået i stå i sidste århundrede.

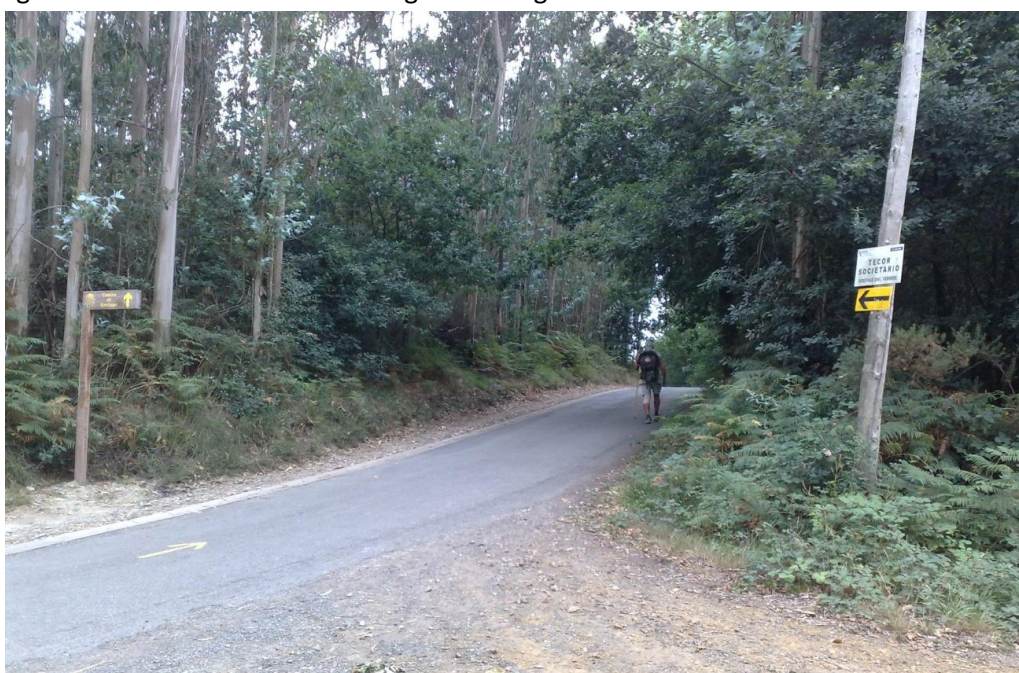

Der var nu lange rækker af gående pilgrimme og de bredte sig over den smalle vej, så vi trillede langsomt frem imellem dem og råbte hele tiden Hello eller Del Camino, for at få deres opmærksomhed og få dem til gå lidt til side, så vi ikke risikerede at køre ind i nogen. Langt de fleste hilste med et smil igen og trak lidt til siden, men nogle få af dem havde ikke samme respekt for os pilgrimme på cykel, som dem selv der er gående og de havde nok ret. Det kan også være at de har mødt for mange på mountainbike, der har faret med fuld drøn hen over de stier hvor de har gået, det hørte vi undervejs at det forekom ret tit, hvor der var pilgrimsracere på stierne og de tog alt for lidt hensyn til de gående.

Nyplantede eucalypsotræer og nogle gamle høje træer.

For at få pilgrimspasset skal man som tidligere nævnt, gå mindst 100km. eller cykle 200km. og have stempler undervejs der beviser dette, det er ikke nok med at gud kan bevidne det. Vi havde jo nu cyklet 800km., men det var der jo ingen der kunne se på os, mens vi trillede igennem alle de gående, vi følte os lidt mere pilgrimme end dem der kun havde gået tre dage.

Læg mærke til den gule pil på vejen der viser retningen sammen med skiltet.

Vi kom frem til højdepunktet hvorfra der er udsigt ned over Santiago, her var der en stor skulptur med bibelske billeder på siden, billederne viste noget fra den sidste del af Jakobs pilgrimsfærd, højdedraget hedder Monte do Gozo. Vi stoppede og gik det lille stykke op til hvor udsigten var bedst, men tågedisen over byen og højhuse der var bygget i byens udkant gjorde, at vi ikke kunne se ned til den store katedral, så der var ikke rigtig nogen storslået udsigt derfra.

Monumentet ved Monto do Gozo

Jacob i Santiago

Pilgrimskiosk.

Dagens udsigt ned over Santiago de Compostella - ikke god.

Vi trillede videre nedad mod byen, i næsten samme tempo som dem der gik, da der var rigtig mange mennesker på stien, så vi ville ikke risikere at køre nogen ned. Turens sidste 5km. var så nedad og ind igennem byen, hvor der var en masse trafik. Da vi nåede frem til gågaden, trak vi vores cykler i retningen mod turens endemål.

På et lille torv inden Katedralen, blandt alle de mennesker der strømmede frem og tilbage, stod Carsten pludselig foran os i sin dannebrogstrøje. Han fortalte, at de lige var ankommet og Lone sad nede foran Katedralen og ventede. De var kommet til at tage en forkert vej og var cyklet 7km. ud af denne, inden de fandt ud af at det ikke var helt korrekt, men de var forsat af denne og var kommet ind i byen sydfra, det havde også været en flot tur.

Vi kom rundt om Katedralen og ud på den store plads foran, hvor vi havde hele det kæmpe flotte bygningsværk foran os. Der blev krammet og sagt tillykke, med at vi havde gennemført turen. Vi satte os på pladsen længst væk, hvor vi nød den storslåede udsigt i en lille halv time, her sad jeg og tænkte tilbage på nogen af de oplevelser vi havde haft på turen.

Vi gik derefter over og stod i kø, op til første salen i en tilstødende bygning til katedralen, for at få vores diplomer for gennemført arbejde. Det tog en halv times tid, at komme frem til skankene ovenpå, hvor der sad 6-7 stykker og udelte diplomerne, efter de havde tjekket vores stempler i pilgrimspasset. På diplomet stod der navn og dato. Navnet skulle være latin, så jeg kunne vælge mellem at hedde Thomas og Thoyny

mener jeg der står, jeg valgte det sidste, efternavn kunne godt være ens eget. Vi blev også skrevet ind i deres kartotek til tid og evighed.

Katedralens forside, hvor vi sad og nød den flotte udsigt, og tænkte tilbage på turen.

Vi er ved turens mål den store Katedral i Santiago de Compostella.

Vi gik og kørte lidt væk fra centrum, igennem smalle gader for at finde et hotel der lå lidt væk, fordi vi kunne se på dem der lå inde omkring Katedralen, ikke lige var for vores feriebudget, der var utallige mange hoteller og overnatningssteder. Men efter en lille kilometer fandt vi et Hotel, der lå ud til en trafikeret plads der fik vi to dobbelt værelser. Vi var blevet stoppet mange gange undervejs igennem byen, hvor der lige var nogle der ville hjælpe os med at finde det "rigtige" sted at sove, det lever de sikkert af, men vi hoppede ikke på.

Cyklerne stillede vi i den meget lille forhal, så ville personalet køre dem i depot for os. Vi gik på værelset for at få et bad og klæde om. Derefter gik vi tilbage mod centrum, ad de små gamle handels gader, de var meget smalle og bygningerne er bygget inden der kom biler i denne verden, gaderne var ikke mere end 3-5 meter brede, og der var mange små butikker i begge sider, med beboelse i flere etager op i begge sider. Vi ledte efter turist informationen, for at få hjælp til hvordan man kom tilbage til Pamplona med vores cykler.

Vi stak lige hovedet ind i en flot gammel bygning og gik så videre ind igennem en hal, her kom vi ud i en gammel gårdhave, her var der også en statue af Jacob siddende på en sten. Det var en flot gårdhave med hvælvinger, hele vejen rundt, sat op på søjler og med en gang hele vejen rundt. Haven var frodig med flotte træer og græs, i midten sad så en betænkelig Jacob og passede på det hele. Jeg tænkte om det var os han var betænkelig over, men ved nærmere eftersyn kunne det også se ud som om, han sad og talte i mobiltelefon, men mon dog. Jeg fandt senere ud af, at det var byen gamle universitet, der lå her tæt på den store plads op til katedralen.

Universitetet i Santiago. Hvad laver Jacob med sin venstre hånd?

Da vi var på vej igennem de små gader, mødte vi så lige Eric. Han spurgte hvor vi boede i byen, vi fortalte så, at vi havde fået værelser på Hotel Husa Universal, Eric smilte - sagde ingenting - men trak et visitkort op af lommen og viste os, at han boede på samme lille hotel, vi var alle lidt tavse, for det kunne ikke lade sig gøre, at det var tilfældet igen i denne by med flere hundrede overnatningssteder, at vi igen for 8. gang boede på samme sted, uden det var aftalt. Der sker underlige ting undervejs på pilgrimsruten, som Eric tidligere havde fortalt mig, var dette et godt eksempel på.

Vi fandt frem til turistinformationen og fik her udleveret et kort over byen, samt en information i hvordan man kunne komme tilbage til Pamplona, enten med tog eller med en bus, hvor de havde en trailer til cyklerne, mente den flinke dame.

Vi gik ned til jernbanestationen, hvor jeg henvendte mig ved billetlugen for at købe billetter, det var så et andet kontor som vi skulle ind på, for at få billetter til så lang en rejse. På det næste kontor sad der to mænd og læste avis ved skranken. Den mand jeg henvendte mig til, havde slået avisen op på sportssiderne og var ved at nærstuderer dette emne, jeg måtte undskylde, at jeg forstyrrede ham, og da det passede med et færdiglæst afsnit, kiggede han op på mig. Jeg fortalte så, at vi ville købe 4 billetter til Pamplona, det kunne vi sagtens sagde han, men da jeg så fortalte, at vi også skulle have vores 4 cykler med, fortalte han, at så kunne det ikke lade sig gøre, fordi toget til Pamplona ikke tog cykler med.

Hvad fanden er det for noget Spanien, jeres største turistattraktion og turistforretning "Caminoen", hvor folk drager mod vest, mange på cykel, de kan så ikke få deres cykler med tilbage mod øst, er vi stadig

underlagt Franco tiden, eller hvad sker der, tænkte jeg. Jeg mente da bestemt også at borgerkrigen var overstået.

Manden kunne godt se, at jeg ikke lige var med på, hvad han fortalte, så han reddede situationen, mente han, ved at fortælle, at vi kunne tage et regionalt tog mod øst, så ville vi være i Pamplona i løbet af et par dage, med 6-7 skift undervejs. Der var forresten også et par af strækningerne, hvor de maksimalt ville have 3 cykler på toget, fortalte han, så hvis der ikke stod nogen før os, kunne vi jo dele os, to og to. Jeg fandt aldrig ud af, hvor tit de tog med max. 3 cykler kørte. Til sidst undskyldte jeg mange gange, at jeg havde forstyrret ham i hans nyheder, han nikkede og slog straks øjnene tilbage på sporten, selv om jeg stadig stod ved skranken. På denne station var der vist ingen leder ansat, eller var det måske ham, der læste i avisen ved siden af.

Vi gik ud foran stationen og talte om hvad vi så gjorde, jeg mente, vi skulle tage en taxa ud til busstation, der lå i den modsatte ende af byen for at se på mulighederne der, men de andre 3 ville lige høre hvad det kostede at leje en stor bil, ved de udlejningsforretninger som lå ved stationen. Jeg tænkte, at det var alt for dyrt og blev udenfor for at ryge. Da de kom ud igen, fortalte de at det slet ikke var så dyrt igen. Vi prøvede lige den sidste biludlejningsforretning Atesa, de havde en kæmpe kassevogn, som vi kunne leje oneway for 253Euro for 2 dage, cirka 1900kr., 475kr. pr. mand. Så det sagde vi ja tak til og aftalte, at vi hentede den næste morgen. Det var vist også billigere end de togbilletter, som vi skulle have købt.

Vi gik tilbage op igennem byen og frem til Katedralen igen, her gik vi ind og overværede en gudstjeneste. Man kunne gå stille rundt i det enorme kirkerum, mens gudstjenesten var i gang. Kirkerummet var som et stort kors, hvor der var kirkebænke i de tre af fløjene, i den sidste var det kæmpe store alter opbygget. Under gudstjenesten blev der svunget med en stor guldkanne/røgelseskar, den blev trukket op og ned af 7 mand og den svingede frem og tilbage henover hovedet på menigheden, der kom røgelse ud fra det store røgelseskar.

Marianne har læst, at man også brugte dette røgelse for at tage den værste lugt, fra de pilgrimme der gik i gamle dage, og som her nåede endemålet, hvor de havde været undervejs i lang tid uden bad og vask. Så det var ikke den bedste kropslugt, de bar med sig ind i kirken, så kunne denne røgelse tage den værste lugt. Der var rigtig mange præster og munke der stod for gudstjenesten, der var også mange skriftestole som blev taget flittigt i brug efter gudstjenesten, jeg havde så ikke lige noget, jeg skulle have tilgivelse for, i hvert fald ikke noget, jeg kunne forklare på spansk eller latin.

Bygningen ved siden af Katedralen.

Bagsiden af Katedralen.

Indefra Katedralen.

Vi gik ud på bagsiden af Katedralen og fik en forfriskning på en cafe, herfra kunne vi side og kigge på det fantastiske bygningsværk. Vi sad også og kiggede på den lange kø af mennesker, der ventede på at komme igennem en mur, for at se Jacobs guldovertagelse. Pludselig var rækken ikke længere så lang, så vi stillede os i kø, for også at komme ind og se dette. Det var Jubi år i 2010, det er det cirka hvert syvende år og så er denne rundvisning åbent for publikum, det er en mur man vælter ned nytårsdag og som så står åbent hele året, for så igen at blive muret til nytårsaften, så det var med at komme ind og se dette når nu muligheden var der. Turen var først ind igennem den store alterkonstruktion af en meget smal sti, her kom man ind i et

lille alterrum, hvor der stod en stor buste af Jakobs hoved og overkrop. Vi gik videre og kom af andre smalle gange ned under alteret, her stod en sølvkiste med, hvad man mener er Jakobs jordiske rester.

Tekst fundet på nettet: *"Nede i krypten under højalteret findes årsagen til det hele; en lille dekoreret sølvkiste, med hvad man mener er de jordiske rester af Sankt Jacob – eller på spansk, Santiago. Uden indholdet af kisten havde der ingen katedral været, ingen stor by med navnet Santiago de Compostela, ingen pilgrimsrute gennem Nordspanien, og mange af de småbyer, der er vokset op langs ruten, havde næppe eksisteret".*

Det var blev en fantastisk oplevelse, at gå igennem denne mur og se alle de smukke gamle ting, igennem alteret og igennem de smalle kældergange. Der var flere mennesker der var meget bevæget undervejs, især den unge mand, der knælede i kælderen var meget bevæget, hele hans krop rystede og tårerne trillede, dette sammen med omgivelserne gjorde, at vi nok lige havde oplevet vores livs mest religiøse øjeblik.

Santiago de Compostela, hovedstad for regionen Galicien i NV-Spanien, beliggende i provinsen La Coruña imellem byerne La Coruña og Pontevedra; 92.919 indb. (2005). Byen, som ligger centralt i det galiciske højland ca. 40 km fra Atlanterhavet, er det nordvestlige Spaniens kultur- og turistcentrum, især som et af den kristne verdens store pilgrimsmaal. Foruden turismen er vigtige erhverv trykkeri- og forlagsvirksomhed, fødevare-, maskin- og møbelindustri. I byens tætte urbane struktur ligger især fra perioden 1500-1700-t. over 40 kirker, klostre og hospitaler samt et universitet. Helt dominerende er byens romanske katedral. Santiago de Compostela modtog 1997/98 den europæiske pris for by- og regionalplanlægning, og de ældste dele af byen blev i 1999 udnævnt til *UNESCO World Heritage Site* (se Verdensarvlisten).

Den mægtige romanske katedral, opført ca. 1075-1122 over en ældre kirke fra 800-t., er en treskibet bygning med stort tværskib, gallerier, koromgang og talrige kapeller; senere er tårne og kuppel kommet til. Den store trappe er fra ca. 1600, og den rigt skulptursmykkede vestfacade i barok fra midten af 1700-t. Sydportalen, *Puerta de las Platerías*, har endnu sin oprindelige skulpturelle udsmykning fra begyndelsen af 1100-t.; den berømte portal i vest, *Pórtico de la Gloria*, er udført af Maestro Mateo 1168-88.

Santiago de Compostela er opstået på det sted, hvor apostlen Jakob ifølge legenden er begravet. Stedet blev opdaget i 813 af en eremit, og under Alfonso 2. af Asturien opførtes en lille kirke, som under Alfonso 3. (838-910) erstattedes af en større. Byen fik i middelalderen stigende betydning som valfartssted for pilgrimme fra hele Europa. Endnu i dag følger pilgrimme de gamle ruter, *El Camino de Santiago*, gennem Frankrig og Spanien forbi klostre og herberger. Byen blev residens for prinser af Asturien og León. Maurere og normanner ødelagde flere gange byen. I 1525 blev universitetet grundlagt.

Santiago de Compostela er mål for katolske pilgrimme og andre, der rejser i den middelalderlige pilgrimmes spor. I middelalderen var byen med apostlen Jakobs grav et af de største kristne valfartssteder. Hjemvendte pilgrimme bar ofte en stor påsyet muslingeskal, ibsskal, i deres dragt. Fra Danmark varierede pilgrimmene gerne deres rute på udrejse og hjemrejse, således at vigtige katedraler og hellige steder kunne besøges undervejs.

Vi står i kø for at komme ind igennem den nedbrudte mur til Jakobs sølvkiste.

Vi gik tilbage mod hotellet af de smalle handelsgader, for at finde et sted at spise aftensmad. Det blev i en hyggelig restaurant, hvor vi sad inden døre. Jeg ville gerne have sovs til min steak og kartofler, og da tjeneren ikke lige vidste hvad sovs eller sauce var, blev der kaldt på en anden tjener, mine medcyklister mente, at jeg var pjattet og skulle opgive at få sovs, men man opgiver ikke at få sovs, maden er tør uden. Anden tjener forstod så heller ikke noget af det, den mærkelige mand ville have, så der blev kaldt på en 3. 4. og 5. tjener, og hver gang sad jeg og sagde "sauce" flere gange. Det tiltrak desværre de andre gæsters

opmærksomhed, at der sad en mand og sagde et mærkeligt ord, mens der stod 5 foroverbøjede tjenere omkring ham. Men den 5. tjener havde åbenbart været på skole og lært det mærkelige engelske ord, for 5. gang det blev nævnt, sagde han pebersauce og jeg nikkede, så blev der sagt et spansk ord og alle tjenerne smilede og gik igen i gang med deres arbejde. Det var som om, at alt var gået i stå i restauranten, mens den mærkelige mand havde siddet og sagt det mærkelige ord.

Jeg fik en fantastisk god pebersovs til min steak, og det endte med at mine medcyklister næsten spiste mere af den end jeg gjorde, det blev det bedste måltid på turen.

De flotte små gamle handelsgader i Santiago.

En smal handelsgade med katedralens tårn i baggrunden.

Efter maden gik vi frem til en anden fortovscafe hvor vi fik en tår at drikke, her skålede vi for fuldført arbejde på turen. Mens vi sad der i den lune mørke aftensluft, kom der 3 dråber regn og tjenerne drønedes rundt for at slå alle parasollerne sammen, men det blev ved de tre dråber regn. Det var næsten det eneste regn vi oplevede på turen, der var vidst en anden dag, hvor der også kom nogle få dråber, selv om det indimellem var trukket sammen med mørke skyer på himlen, forblev det ved de få dråber regn.

Vi gik tilbage til hotellet og fulgte lidt med i, at to kvindelige betjente havde stoppet et asfaltteam lige uden for hotellet, hvor de også havde spæret vejen af så de ikke kunne stikke af med lastbilerne. Der kom flere betjente til, kunne vi følge med i fra værelset, men det er vel også mærkeligt, at ville lægge asfalt inde midt i byen på det tidspunkt hen mod midnat, vi fandt aldrig ud af mere, men vejen var spæret i flere timer.

63km.

I alt cyklede vi 800km. og højdemåleren fortalte, at vi havde cyklet opad i 8670meter på turen, eller 58 gange op af himmelbjerget, rigtig flot af pigerne der aldrig havde været på cykel flere dage i træk og aldrig før i bjerge. Ingen punkteringer kun en ny kæde til Lones cykel og et par strips til min bagagebærer.

Santiago de Compostella - Pamplona.

Tirsdag d. 1. september.

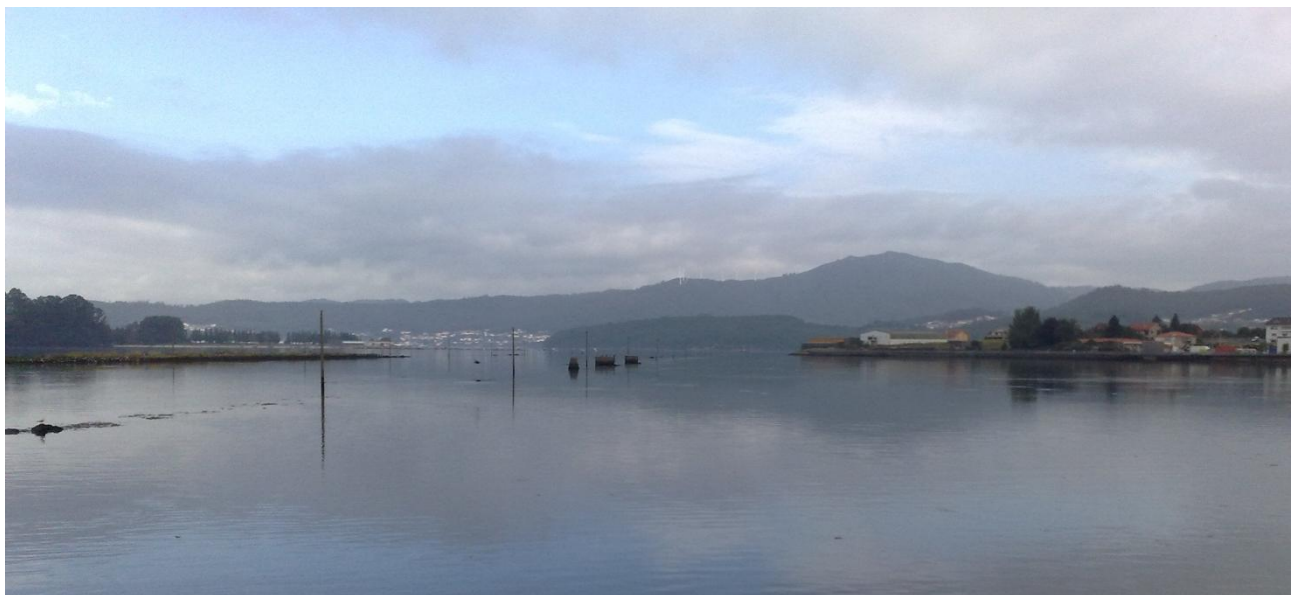
Vi spiste morgenmad klokken 8, derefter gik Carsten og jeg ned for at hente den lejede kassevogn. Bilen var rigtig stor og med buler hele vejen rundt, den ene fordør var så bulet, at den kun med stor kraft kunne åbnes og lukkes, centrallåsesystemet virkede heller ikke.

Vi trillede op til hotellet og fandt plads mellem biler og busser lige uden for døren til hotellet, jeg blev siddende ved rattet og med katastrofeblinket slået til, der var en masse trafik og det var med at holde hovedet koldt, fordi der var standsning forbudt uden for hotellet. Lone og Marianne sørgede for at få

cyklerne ned og ud af receptionen, hvor Carsten og Eric hjalp med at få smidt bagage og cykler ind bagi så hurtigt som muligt. Vi fik hilst hurtigt af med Eric, der skulle flyve hjem et par dage efter, han vinkede da vi trillede af sted, han var blevet vores rigtige gode ven undervejs på turen, og han savnede konen og vennerne derhjemme, efter at han havde været undervejs i 4 uger alene.

Vi kunne sidde 3 foran, og den sidste havde vi hemmeligt med bagi, Marianne tog den første tørn og fik med lidt tålmodighed pakket en sovepose frem i det mørke rum bagi, så hun kunne ligge der med hovedet på bagagen og kroppen på den tynde sovepose, ovenpå den hårde træplade der var i bunden. Cyklerne var placeret oppe foran i det store rum. Jeg tror kassen bagi var 4-5meter lang og næsten 2 meter bred, så der var god plads at sove på.

Vi kørte mod vest for at komme ud til Atlanterhavet og ud til Kap Finisterre hvor "verdens ende" ligger, som man troede i middelalderen. Mange pilgrimme tager dette stykke med for at opleve "verdens ende", og den fantastiske udsigt ud over Atlanterhavet. Vi kørte ud af byen og kom i retning mod Noya, det var igennem bjerge, hvor det gik op og ned, i de 40km. der var derud til. I Noya trillede vi ned til havnen og bugten, her stod vi og nød det stille vand i den store flotte maleriske bugt.

Bugten ved Noya, blev vores "verdens ende".

Vi havde været 1 time om at køre de 40km. i bjergene, og for at komme op og ud til Kap Finisterre kunne vi se, at vi skulle bruge 3-4 timers kørsel ekstra og risikoen for at tage alligevel ville tage udsigten, gjorde at vi blev enige om at Noya blev vores "verdens ende".

Vi stod på den lange store mole og kiggede på tusindvis af halvstore mørke fisk i vandoverfladen, 3 meter under os, jeg ville kunne sige, at jeg havde været i Atlanten, så jeg kravlede ned af en stige og fik dyppet benene i der dejlige vand. Vel oppe igen, uden at jeg var blevet spist af de store fisk, kunne vi ikke forstå, hvorfor der ikke var nogen der fiskede efter alle de fisk vi så i vandet, jeg spurgte en mand der kom forbi, om der var fiskeri forbudt, men det var der ikke fortalte han, men der var ingen der ville fiske der hvor vi stod, fordi byens kloak løb ud lige der hvor jeg havde "været" i vandet. Det smilede de tre andre en del af.

Vi kunne se over på den anden side af bugten, hvor folk var ved vandet og lå på stranden. Vi kunne også se, at der var mange der fiskede på den anden side. Vi fik taget lidt billeder inden Marianne hoppede bagi i bilen, nu havde hun fundet en lygte frem og der var lavet et rigtig fint lege at ligge i af trøjer, soveposer og bagagen, så hun kunne ligge og læse undervejs.

Vi sagde farvel til bugten og Atlanterhavet.

Vi trillede tilbage til Santiago og tog motorvejen mod øst, Carsten overtog rattet og jeg kravlede bagi i 4 timer, hvor det blev slappet af og læst i et par timer. Ved 19 tiden tog jeg igen over ved rattet og pigerne viste vej, men kortene var ikke specielt gode, så vi blev snydt ved en motorvejsfletning, og kom til at køre op over Bilbao og San Sebastian, et par hundrede kilometer længere, men sikke en flot tur.

Bugten i Noya.

Hele vejen tilbage var uden ret meget trafik på de flotte motorveje, det var uendelige lange strækninger med flotte bjerge at kigge på langs med meget af strækningen. EU har betalt og finansieret mange af motorvejene i Spanien og de er i en fantastisk flot tilstand, man betaler på en del af strækningerne for at køre på dem, og på de strækninger var der næsten ingen andre trafikanter. Det sidste stykke vi kørte inden det blev mørkt, var langs med Biscayen og her var der også et fantastisk motorvejsbyggeri, hvor vejen kravlede på bjergsiderne, der var broer over store dybder og tunneler igennem nogle af bjergene. Naturen og udsigten ud over havet var også en stor oplevelse.

Vi kørte ind i Pamplona ved 22 tiden og kunne ånde lettet op, fordi ladelampen i bilen havde lyst de sidste 600km., og så plejer en bil altså at gå tør for strøm inden. Vi havde godt nok sparet på strømmen ved ikke at høre radio og først tænde lyset, næsten efter det var blevet bælgmørkt, men den holdt hele vejen. Vi havde ellers talt om, at holde med bilen ude på motorvejen, uden at kunne komme videre, men den oplevelse fik vi heldigvis ikke med.

Vi fandt med besvær tilbage til hotellet, hvor Dreyers bil holdt i kælderen, vi fik læsset cyklerne og bagagen i denne og trillede så ud til lufthavnen for at aflevere lejebilen der. Klokken 24. trillede vi mod nord og hjemad. Efter en time var vi i Frankrig, hvor det gik nordpå igennem natten, Carsten er en stabil chauffør og tog hele nattevagten ved rattet. Næste morgen kørte Lone nogle timer, inden jeg også kørte et par timer igennem Holland. Først på aftenen var vi ved Hannover, hvor vi fandt et Gasthoff, hvor Dreyers tidligere havde overnattet, her fik vi aftensmad og fik booket turens sidste dobbelt værelser. Næste morgen trillede vi videre mod Danmark og var hjemme igen midt på eftermiddagen.

Det havde været en rigtig god tur, med flot og varieret natur, jeg havde aldrig tidligere cyklet i så mange bjerge, og så havde jeg været tættere på det religiøse og spirituelle, end jeg tidligere havde været i livet. Mødet med Eric hver aften uden forudgående aftale var meget mystisk. Alle de kirker vi besøgte undervejs samt alle de små landsbyer vi var trillet igennem, hvor nogle af dem var forladt, havde gjort et stort indtryk på mig.

Det var også rart indimellem, at trille frem af caminoen alene og sætte gang i "ens egen livs tanker". Hvor er man - Hvad vil man - Hvad vil man nå, mens man er her - Ens livsbudget for resten af tiden man er her.

Mine sidste ord i denne dagbog fra pilgrimsruten, skal være til dem der overvejer at tage på turen - "Se at komme af sted", men træn lidt først.

